



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 4. února 2026 v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Simony Kubouškové a soudců Mgr. Zdeňky Šebkové a Mgr. Petra Holuba **takto**:

K odvolání obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] se podle § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu ruší rozsudek Okresního soudu v Tachově ze dne 11. 11. 2025 č. j. 2 T 111/2025 - 205 v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že se obžalovaný

[REDAKCE] [REDAKCE],

narozený dne [REDAKCE] v [REDAKCE], [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], [REDAKCE],

podle § 226 písm. b) tr. řádu zprošťuje obžaloby státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Tachově ze dne 22. 9. 2025, č. j. ZT 63/2025-15, kterou mu bylo kladeno za vinu spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že

dne 2. 10. 2022 v době od 19:57 hodin do 19:59 hodin ve [REDAKCE], na lavičce v parku v [REDAKCE] [REDAKCE], okres [REDAKCE], se jako [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE], která byla zřízena na základě obecně závazné vyhlášky č. 4/2007, dopustil závažného jednání v rozporu se zákonem č. 553/1991 Sb. o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, kdy jako [REDAKCE] [REDAKCE] při výkonu služby bez závažného důvodu úmyslně fyzicky za pomoci teleskopického obušku napadl [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE], narozeného [REDAKCE], který seděl na lavičce v přítomnosti další osoby, kdy ho bez zjevné příčiny nejprve otevřeným teleskopickým obuškem silou menší intenzity udeřil do oblasti krku a zad, poté ho udeřil do oblasti obličeje, dále ho poklepal teleskopickým obuškem do hrudi, následně ho s teleskopickým obuškem v ruce udeřil pravou rukou sevřenou v pěst do hlavy a poté s teleskopickým obuškem napřáhl a směřoval možný úder směrem na hlavu poškozeného, kdy úder před dopadem zpomalil a poškozený uhnul hlavou, přičemž k tomuto napadení došlo, aniž by se poškozený dopouštěl nějakého protiprávního jednání, narušování veřejného pořádku nebo ničení cizího majetku, přičemž obviněný svým jednáním konal v rozporu s § 6 odstavec 1, § 18 odstavec 2, 3 a dále § 21 odstavec 3 zákona o obecní policii a svým jednáním omezil poškozeného v jeho právech, donutil ho jeho jednání strpět v obavě z možné msty obviněného

v případě zákonné obrany a způsobil mu minimálně nemajetkovou újmu spočívající jednak v potlačení jeho základních práv a svobod ve smyslu čl. 7, čl. 10 odstavec 1 Listiny základních práv a svobod a dehonestaci před přítomnými přibližujícími občany,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] uznán vinným ze spáchání skutku spočívajícího v tom, že dne 2. 10. 2022 v době od 19:57 hodin do 19:59 hodin ve [REDAKCE], na lavičce v parku v [REDAKCE] [REDAKCE], okres [REDAKCE], se jako [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE], která byla zřízena na základě obecně závazné vyhlášky č. 4/2007, dopustil závažného jednání v rozporu se zákonem č. 553/1991 Sb. o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, kdy jako [REDAKCE] [REDAKCE] při výkonu služby bez závažného důvodu úmyslně fyzicky za pomoci teleskopického obušku napadl [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE], narozeného [REDAKCE], který seděl na lavičce v přítomnosti další osoby, kdy ho bez zjevné příčiny nejprve s teleskopickým obuškem v ruce silou menší intenzity udeřil rukou do hlavy, dále agresivně poklepal a máchal teleskopickým obuškem kolem hlavy a brudi poškozeného, následně ho s teleskopickým obuškem v ruce udeřil pravou rukou do hlavy a poté s teleskopickým obuškem napřáhl a směřoval možný úder směrem na hlavu poškozeného, kdy úder před dopadem zpomalil a poškozený uhnul hlavou, přičemž k tomuto napadení došlo, aniž by se poškozený dopouštěl nějakého protiprávního jednání, narušování veřejného pořádku nebo ničení cizího majetku, přičemž obviněný svým jednáním konal v rozporu s § 6 odstavec 1, § 18 odstavec 2, 3 a dále § 21 odstavec 3 zákona o obecní policii a svým jednáním omezil poškozeného v jeho právech, donutil ho jeho jednání strpět v obavě z možné msty obviněného v případě zákonné obrany a způsobil mu minimálně nemajetkovou újmu spočívající jednak v potlačení jeho základních práv a svobod ve smyslu čl. 7, čl. 10 odstavec 1 Listiny základních práv a svobod a dehonestaci před přítomnými přibližujícími občany.
2. Po právní stránce posoudil soud prvního stupně jednání obžalovaného jako jednočinný souběh přečinů zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku. Uložil mu za ně úhrnný peněžitý trest ve výměře 125 denních sazeb po 400 Kč (tedy 50 000 Kč) a dále trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu práce [REDAKCE] [REDAKCE] či [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] na dobu tří let.
3. Proti uvedenému rozsudku podal obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] prostřednictvím svého obhájce odvolání, které směřoval do výroků o vině a trestu. V odvolání uvedl, že nalézací soud učinil částečně nesprávná skutková zjištění a věc nesprávně právně posoudil. Obžalovaný tvrdil, že se projednávaného jednání nedopustil jako [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE], nýbrž jako soukromá osoba mimo rámec výkonu pravomoci úřední osoby. Dále namítl, že poškozeného trestněprávně relevantním způsobem neomezil v jeho právech, nedonutil ho strpět jeho chování a nezpůsobil mu majetkovou újmu. Poškozený nebral jednání obžalovaného nějak nepatřičně a úkorně. Závěr, že poškozený strpěl jednání obžalovaného z možné msty, je nepodloženou spekulací. Podle obžalovaného se poškozený sám zbavil svých práv svým protiprávním jednáním a těžkou opilstostí. Zdůraznil, že incidentu byla přítomna jedna další osoba, osoby sedící na vzdálenější lavičce jej vůbec nevnímaly. Obžalovaný dále namítl, že pokud vystupoval jako civilní soba, nemohl porušit žádné povinnosti [REDAKCE]. V daný den plnil civilní a administrativní úkoly, proto nebyl oděn ani do uniformy. Nevykonával [REDAKCE] službu. Obžalovaný namítl, že nahrávka z kamerového systému není procesně použitelným důkazem. Argumentoval tím, že svědek [REDAKCE] [REDAKCE] ji získal v hrubém rozporu se zákonem, neboť nebyl oprávněn si záznamy městského kamerového systému nahrávat do svého mobilního telefonu a následně je dlouhou dobu uchovávat s cílem získat kompromitující materiál na svého nadřízeného. Jednal tedy v rozporu se svými služebními povinnostmi. Svědek [REDAKCE] [REDAKCE] je vůči němu zjevně zaujatý, úřední záznam o podání vysvětlení s tímto svědkem tedy nelze považovat za důkaz viny obžalovaného. Obžalovaný v odvolání polemizoval s jednotlivými věťmi odůvodnění napadeného rozsudku, všechny námítky se ale soustředily na popření toho,

že by jednal s poškozeným jako [REDAKCE]. Nálezací soud podle něj učinil rovnítko mezi výkonem služby a výkonem pravomoci úřední osoby. Podle něj, i když je osoba ve službě, neznamená to, že každé její jednání je výkonem pravomoci úřední osoby. Z obsahu nahrávky přitom nelze dovozovat, že by obžalovaný v rámci incidentu vykonával pravomoc úřední osoby. Soud prvního stupně nijak nevysvětlil, proč jednání obžalovaného považoval za služební zákrok. Poukázal na výpovědi dalších [REDAKCE], kteří žádné negativní poznatky o obžalovaném nesdělali. Nebyl proto dán důvod výpověď svědka [REDAKCE] povyšovat nad ostatní důkazy. Podle něj měl soud prvního stupně vycházet z jeho tvrzení, že incidentu předcházelo pomočení kalhot ze strany poškozeného, což potvrdil i svědek [REDAKCE]. Obžalovaný tedy popřel, že by naplnil svým jednáním znaky přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Připustil, že mu ruply nervy a nezachoval se správně, nicméně jeho jednání nedosahuje potřebného stupně společenské škodlivosti, aby mohlo být posouzeno jako přečin výtržnictví. Mohlo by se jednat pouze o přestupek, přičemž odpovědnost za přestupek je již promlčena. Proto navrhol, aby odvolací soudu napadený rozsudek zrušil a zprostil jej z podané obžaloby.

4. Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Plzni u veřejného zasedání uvedla, že odvolání obžalovaného nepovažuje za důvodné. Ztotožnila se se skutkovými i právními závěry nálezacího soudu. Uvedla, že pokud se poškozený dopustil nevhodného či protiprávního jednání, byl obžalovaný povinen zakročit a věc řádně zadokumentovat. Ztotožnila se i s úvahami nálezacího soudu o druhu a výměře uloženého trestu. Proto navrhla, aby bylo odvolání obžalovaného jako nedůvodné zamítnuto.
5. Krajský soud v Plzni z podnětu řádně a včas podaného odvolání přezkoumal v intencích ustanovení § 254 tr. řádu napadený rozsudek a postup, který jeho vydání předcházelo. Jelikož bylo odvolání podáno obžalovaným proti všem výrokům napadeného rozsudku, byl přezkoumán celý rozsudek. Odvolací soud přitom vycházel zejména z námitek vznesených obžalovaným v podaném odvolání. K vadám, které nebyly v odvolání vytýkány, by přihlížel pouze tehdy, pokud by měly vliv na správnost přezkoumávaných výroků rozhodnutí. Krajský soud dospěl po tomto přezkumu k následujícím závěrům.
6. V řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, nebyly zjištěny žádné podstatné vady, které by vedly ke zrušení rozsudku. Byla dodržena všechna zákonná ustanovení, včetně těch, která zajišťují právo obžalovaného na obhajobu a řádné zjištění skutkového stavu věci. Nálezacímu soudu lze vytknout formální postup při rozšíření právní kvalifikace jednání obžalovaného o přečin výtržnictví. Došlo k tomu u hlavního líčení po provedení všech důkazů, kdy státní zástupkyně toto navrhla. Nálezací soud měl postupovat podle § 190 odst. 2 tr. řádu a upozornit obžalovaného na možnou změnu právní kvalifikace. Místo toho soud konstatoval, že státní zastupitelství rozšířilo právní kvalifikaci, což není formálně správné. O změně právní kvalifikace po podání obžaloby totiž nerozhoduje státní zástupce (ten to může pouze navrhnout), ale soud. Rozšíření právní kvalifikace o další trestný čin nepochybně znamená posouzení činu podle přísnějšího ustanovení zákona, než podle kterého posuzovala skutek obžaloba, proto měl obžalovaný podle § 225 odst. 2 tr. řádu ve znění účinném ke dni konání hlavního líčení právo požadovat lhůtu k přípravě obhajoby. Podle protokolu o hlavním líčení na tuto možnost upozorněn nebyl.
7. Zmíněný postup vyhodnotil odvolací soud jako vadný, nicméně nikoli natolik, aby to vedlo ke zrušení rozsudku a vrácení věci soudu prvního stupně k novému projednání. Z vyjádření samosoudce po návrhu státní zástupkyně totiž vyplynulo, že soud akceptoval rozšíření právní kvalifikace o přečin výtržnictví, což přítomní obžalovaný a obhájce museli zaznamenat. Obžalovaný na toto upozornění nereagoval žádostí o odročení hlavního líčení za účelem přípravy, přičemž postup podle § 225 odst. 2 tr. řádu je žádostí obžalovaného podmíněn. Obžalovaný byl zastoupen obhájcem, tedy osobou práva znalou, která mohla tento postup iniciovat, což se nestalo. Ani v odvolání nebyl zmíněný procesní postup soudu prvního stupně

namítán. Na celkový výsledek tohoto řízení neměl tento vadný postup vliv. Proto odvolací soud považoval za nutné na danou vadu v tomto rozhodnutí upozornit, aby se jí nalézací soud napříště vyvaroval, neměl ale důvod kvůli ní rozsudek rušit.

8. Odvolací soud doplnil dokazování o výslech svědka [REDACTED] [REDACTED]. Důvodem byla skutečnost, že tento svědek se v úředním záznamu o podání vysvětlení, který byl u hlavního líčení se souhlasem stran přečten, nijak nevyjadřoval k okolnostem pořízení nahrávky z kamerového systému města [REDACTED]. Tyto okolnosti byly pouze povrchně zmíněny v protokolu o vydání věci. Okolnosti pořízení nahrávky přitom byly podstatné pro posouzení její procesní použitelnosti. Svědek [REDACTED] [REDACTED] uvedl, že ho na jednání obžalovaného zaznamenané kamerovým systémem upozornila kolegyně [REDACTED]. On následně s odstupem nějakého času od události, maximálně však 14 dní od incidentu, neboť poté se záznamy přemazávají, pořídil na svůj vlastní mobilní telefon záznam z kamer. Pořizoval ho jako pojistku, protože obžalovaný jeho i další kolegy dennodenně šikanoval. Záznam si uchoval a policejnímu orgánu ho předal až poté, co starosta města jeho a další kolegy upozornil, že pokud si chtějí na obžalovaného stěžovat, mají si jeho jednání natáčet, jinak s tím nemůže nic dělat. Proto záznam našel a s časovým odstupem ho vydal. K ničemu jinému ho nepoužil.
9. Obžalovaný navrhl před odvolacím soudem doplnit dokazování o výslech svědkyně [REDACTED] [REDACTED] a o hodnocení obžalovaného z výkonu zaměstnání. Tyto důkazní návrhy odvolací soud zamítl. Pracovní hodnocení odvolací soud vyžádal, ale [REDACTED] [REDACTED] jej před konáním veřejného zasedání neposkytl. Tento posudek by měl vliv na úvahy o případném trestu, s ohledem na způsob rozhodnutí odvolacího soudu neměl posudek podstatný význam. Výslech svědkyně [REDACTED] [REDACTED] odvolací soud zamítl proto, že okolnosti pořízení nahrávky byly dostatečně objasněny výslechem svědka [REDACTED] [REDACTED]. Svědkyně u události přímo nebyla, proto nemohla přispět k objasnění věci a nebylo tak nutné ji k věci vyslyšet.
10. Na základě doplněného dokazování se odvolací soud nejprve musel vypořádat s námitkou obžalovaného týkající se procesní použitelnosti videozáznamu vydaného svědkem [REDACTED], neboť na této otázce záviselo, jaké důkazní prostředky jsou použitelné ke zjištění skutkového stavu věci. Podle § 89 odst. 2 tr. řádu platí, že za důkaz může sloužit vše, co může přispět k objasnění věci. Podle § 89 odst. 3 tr. řádu jsou nepoužitelné důkazy získané nezákonným donucením nebo hrozbou. V daném případě získaly orgány činné v trestním řízení nahrávku zákonně, neboť jim ji vydal svědek [REDACTED] [REDACTED]. Ten nahrávku pořídil sám z vlastní iniciativy dlouho předtím, že se orgány činné v trestním řízení začaly vůbec jednat s obžalovaným zabývat, nešlo tedy o případ, kdy by tyto orgány obcházely zákonné postupy pro opatření tohoto typu důkazu. Proto nebylo možné daný důkaz automaticky považovat za nepoužitelný.
11. Je třeba souhlasit s obžalovaným, že existuje důvodné podezření, že svědek [REDACTED] [REDACTED], který nahrávku pořídil, nepostupoval legálně. Kamerové záznamy města nejsou veřejně přístupné. Svědek využil svého postavení [REDACTED], který měl k těmto záznamům přístup, a pořídil si bez vědomí majitele záznamu ([REDACTED] [REDACTED]) na svůj soukromý mobilní telefon část záznamu zachycující jednání obžalovaného. Jeho argument, že nebyl nikým poučen, že tak nemůže činit, nemůže obstát, neboť nelegálnost pořizování takových záznamů je zřejmá. Nicméně nelegální pořízení záznamu svědkem (tedy osobou stojící mimo orgány činné v trestním řízení) automaticky nevylučuje jeho použití coby důkazu v trestním řízení. Podle ustálené judikatury (například usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 4 Tdo 970/2024) je třeba podrobit takový důkaz testem proporcionality.
12. Test proporcionality obnáší zkoumání vhodnosti, potřebnosti a přiměřenosti daného důkazu pro trestní řízení. Pokud jde o vhodnost, bylo posuzováno, zda bude připuštěním soukromé nahrávky sledován legitimní cíl. Tímto cílem je zájem na řádném objasnění trestné činnosti. Záznam z kamerového systému byl shledán jako vhodný k dosažení daného legitimního cíle.

13. Pokud jde o potřebnost důkazu v podobě předmětného záznamu, zkoumal odvolací soud, jaké jiné důkazní prostředky sloužící k objasnění věci byly k dispozici. K dispozici byla pouze výpověď obžalovaného, který popsal svou verzi události. Poškozený [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] podal v přípravném řízení vysvětlení, které bylo u hlavního líčení se souhlasem stran přečteno, ve kterém uvedl, že si na situaci vůbec nevzpomíná. Poznal sice na záznamu sebe i obžalovaného, ale co se tehdy stalo, již nebyl schopen říci. O žádném svém napadení ze strany [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] nic nevěděl. Jeho výpověď tedy k objasnění věci nepřispěla. Třetí osoba, která byla u incidentu přítomna, a to svědek [REDACTED], v mezidobí zemřel, proto nemohl k věci podat svědectví. Žádné další důkazy týkající se tohoto incidentu opatřeny nebyly. K této věci se nevyjádřil žádný ze svědků z řad [REDACTED], kteří v té době u [REDACTED] [REDACTED] ve [REDACTED] pracovali. Z uvedeného vyplývá, že předmětný kamerový záznam byl pro objasnění dané věci velice důležitý, protože jiný důkazní zdroj k objasnění jednání obžalovaného k dispozici nebyl.
14. Odvolací soud se dále zabýval tím, že zda zásah do práv dalších osob připuštěním předmětného záznamu coby důkazu je přiměřený. Soukromá nahrávka obsahovala záznam z kamery městského kamerového systému, která zachycovala veřejný prostor. Obžalovaný ze svého postavení [REDACTED] [REDACTED] nepochybně věděl, že místo, kde s poškozeným jednal, je kamerou snímáno a že tedy jeho jednání bude zaznamenáno. Zásah do jeho práv pořízením tohoto záznamu je tedy zcela nepatrný. V dané věci se vedlo řízení o jednání, které mělo porušit zákonem chráněný zájem na řádném výkonu pravomoci úředních osob, což je zájem velmi důležitý. Svědek [REDACTED] [REDACTED] pořízením záznamu sledoval legitimní cíl, kterým bylo zadokumentovat možné protiprávní jednání ve městě [REDACTED] vysoce postavené úřední osoby. Záznam nepořídil proto, aby obžalovaného vydíral nebo na něj nějak jinak protiprávně působil, ale aby případně zachytil jeho nevhodné chování, které se nejen jemu, ale i dalším pracovníkům [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], nelíbilo. Záznam nebyl použit k žádnému jinému účelu, než že byl vydán Policií ČR pro účely tohoto trestního řízení, byť se značným časovým odstupem od projednávané události. Za této situace dospěl odvolací soud k závěru, že je použití předmětného kamerového záznamu přiměřené.
15. Odvolací soud tedy ve shodě se soudem nalézacím dospěl k závěru, že předmětný kamerový záznam vydaný svědkem [REDACTED] [REDACTED] i po testování jeho proporcionality je v této věci procesně použitelným důkazem.
16. U veřejného zasedání byl tento záznam přehrán, aby mohl odvolací soud tento důkaz také hodnotit. Přehrání kamerového záznamu bylo potřebné pro ověření, zda popis jednání obžalovaného ve výroku o vině napadeného rozsudku obstojí. Již nalézací soud provedl oproti obžalobě určité korekce slovních formulací při popisu skutkového děje. To proto, že v obžalobě byl děj popsán značně dramatictější, než jak se ve skutečnosti odehrál. Ani korekce popisu skutku provedená nalézacím soudem nebyla odvolacím soudem shledána za dostatečnou. Nadále je skutek popsán dramatictější, než ze záznamu vyplývá. Odvolací soud obsah kamerového záznamu vyhodnotil následovně. Obžalovaný přišel k lavičce, na které seděl poškozený [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] a pan [REDACTED], v pravé ruce držel teleskopický obušek a touto rukou dal poškozenému malý pohlavek do zadní části hlavy. Následně máchl s obuškem v pravé ruce směrem k poškozenému, aniž by jej udeřil. Byť kamerový záznam neobsahuje zvukovou stopu, je patrné, že na poškozeného hovořil. Následně dal poškozenému opět pravou rukou, ve které držel teleskopický obušek, další pohlavek. Ani při tomto pohlavku nedošlo ke kontaktu obušku s hlavou poškozeného, pohlavky byly v obou případech provedeny rukou obžalovaného. Tento druhý pohlavek byl mírně silnější než ten první. Nebyl ale příliš silný, protože nezpůsobil poškozenému žádné zranění, vidět není ani žádný prudký pohyb hlavy poškozeného, který by nasvědčoval větší intenzitě útoku. Poškozený neučinil ani žádnou zjevnou obrannou reakci. Nezvedl se, ani nedal ruce nad hlavu, aby si ji kryl. Z toho je zřejmá malá intenzita obou pohlavků. V poslední fázi obžalovaný napřáhl k úderu do poškozeného, ale

úder následně z vlastní vůle neprovedl. Poté obušek zastrčil a z místa odešel. Takto popsany skutkový děj odpovídá obsahu záznamu.

17. Kamerový záznam neobsahuje události, které měly setkání obžalovaného s poškozeným u lavičky předcházet. Ani svědek [REDACTED] [REDACTED] neuvedl, co bylo obsahem záznamu před částí, kterou nahrál. Svědek se zaměřil na daný incident, nikoli na předcházející jednání. Jediným důkazním zdrojem k objasnění předcházejících událostí tak byla výpověď obžalovaného, neboť poškozený [REDACTED] si na událost nevzpomněl a svědek [REDACTED] zemřel. Výpověď obžalovaného nebyla v rozporu s jinými důkazy, proto z ní odvolací soud vycházel jako z možné verze události. Odvolací soud tedy vycházel z toho, že poškozený obžalovanému skutečně pomohl nohavicí od kalhot a boty, což s ním šel obžalovaný po odložení tašek řešit. Jiná verze se nenabízí. Řešení zmíněného jednání poškozeného bylo tedy nutné považovat za pohnutku jednání obžalovaného.
18. Obžalovaný ke skutkovému ději v odvolání namítal, že nalézací soud dospěl k závěru, že se poškozený jednání obžalovaného nebránil kvůli obavě ze msty obžalovaného. To je skutečně v popisu skutku ve výroku o vině uvedeno. S touto odvolací námitkou se odvolací soud ztotožnil, neboť z žádného důkazu nevyplývá, že by se poškozený bál nějaké msty ze strany obžalovaného. To je skutečně důkazně nepodložená spekulace.
19. V další odvolací námitce týkající se skutkových zjištění obžalovaný namítal zaujatost svědka [REDACTED] [REDACTED] i dalších svědků z řad [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], kteří v dané věci podali svědectví o nevhodném chování obžalovaného k nim. To ovšem nebylo to pro posouzení této věci podstatné. Žádný z těchto svědků totiž neuváděl nic k danému incidentu, nemohli tedy ani potvrdit, ani vyvrátit, co se na místě stalo. Pokud se tyto svědci vyjadřovali k jinému nevhodnému chování obžalovaného, nebylo toto jiné jednání předmětem obžaloby, proto jsou tyto skutečnosti pro posouzení věci irrelevantní. Skutkový stav na místě činu mohla potvrdit pouze nahrávka samotná v kombinaci se svědectvím přímých aktérů události. Právě tyto důkazy byly pro odvolací soud relevantní. Z těchto důkazů přitom vyplývá skutkový stav popsany v předchozích odstavcích.
20. Odvolací soud se dále zabýval námitkou obžalovaného, že sice byl ve službě, ale nejednal jako [REDACTED]. Mělo jít o jednání soukromého rázu, když má za to, že mezi výkonem služby a výkonem pravomoci je rozdíl. V obecné rovině lze s obžalovaným souhlasit, že mezi výkonem služby a výkonem pravomoci úřední osoby je rozdíl, ale v tomto konkrétním případě dospěl odvolací soud k závěru, že obžalovaný s poškozeným nejednal jako soukromá osoba, ale právě z titulu výkonu jemu svěřené pravomoci. Není pochyb o tom, že obžalovaný byl v daný den ve [REDACTED], kterou měl od 19:00 hodin. K incidentu došlo v 19:57 hodin, tedy již v době výkonu [REDACTED]. Je sice s podivem, že krátce po nástupu do [REDACTED] si šel obžalovaný kupovat svačinu, nicméně to není pro posouzení této věci podstatné. Podstatné není ani to, jaký typ oděvu měl obžalovaný na sobě. To, že měl civilní oděv v době výkonu [REDACTED], neznamená, že věci řešil jako civilní osoba. Podstatné není ani to, jaké úkoly si obžalovaný pro danou [REDACTED] přidělil. Podstatné je, proč přišel s poškozeným do kontaktu a zda bylo možné tento kontakt považovat za řešení soukromé či služební záležitosti.
21. Sám obžalovaný uvedl, že když šel z nákupu, tak viděl poškozeného močit na veřejném prostranství. To byl důvod, proč za ním šel. Z ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, v platném znění (dále jen „zákon o obecní policii“), vyplývá, že strážník je v pracovní době povinen v mezích uvedeného zákona provést zákrok nebo úkon, nebo učinit jiné opatření, je-li páchan trestný čin nebo přestupek anebo je-li důvodné podezření z jejich páchaní. Odhalování přestupků, jejichž projednávání je v působnosti obce, a provádění dohledu nad dodržováním čistoty veřejného prostranství v obci patří mezi základní úkoly obecní policie uvedené v § 2 písm. g), h) zákona o obecní policii. Pokud tedy obžalovaný v době své služby šel za poškozeným, který evidentně páchal přestupek proti veřejnému pořádku, když znečišťoval močením veřejné prostranství, rozhodně nejednal v soukromé záležitosti, ale naopak byl

povinen záležitost řešit z pozice [REDAKCE]. Je naprosto nerozhodné, že neměl služební [REDAKCE] a že si na danou službu sám určil administrativní práci. Během služby se ocitl v terénu a pokud zaznamenal protiprávní jednání jiné osoby, které uznal za vhodné řešit, byl povinen jej řešit z pozice [REDAKCE]. Nelze připustit, aby [REDAKCE] řešil některé záležitosti veřejného pořádku jednou jako [REDAKCE], jednou jako soukromá osoba, podle toho, jak sám uzná za vhodné. Ve službě má totiž vždy povinnost řešit tyto záležitosti z pozice [REDAKCE]. Proto odvolací soud shledal obhajobu obžalovaného o soukromé povaze jeho zákroku vůči poškozenému jako zcela nedůvodnou.

22. Pokud jde o provedení zákroku vůči poškozenému, není sporu o tom, že byl veden zcela mimo rámec povinností [REDAKCE]. Obžalovaný porušil vícero svých povinností. Základní povinností [REDAKCE] upravenou v § 6 odst. 1 zákona o obecní policii je při provádění zákroků a úkonů k plnění úkolů obecní policie dbát cti, vážnosti a důstojnosti osob i své vlastní a nepřipustit, aby osobám v souvislosti s touto činností vznikla bezdůvodná újma a případný zásah do jejich práv a svobod překročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného zákonem nebo úkonem. Obžalovaný při zákroku cti a důstojnosti poškozeného nedbal, protože jej kvůli jeho předchozímu protiprávnímu jednání fyzicky napadl. Takový způsob řešení protiprávního jednání jiné osoby zákon o obecní policii ani jiné právní předpisy nepřipouští.
23. Je třeba důrazně odmítnout odvolací námitku obžalovaného, že poškozený se zbavil svých práv svým protiprávním jednáním a opilostí. Žádná osoba se totiž svých základních práv vzdát nemůže a strážník je povinen při zákroku dbát cti a důstojnosti i u osob, které se dopustily protiprávního jednání. Pokud by platil výklad obžalovaného, byl by dán prostor ke svévoli strážníků obecní policie při zákrocích proti pachatelům protiprávního jednání. Takový názor nemůže v právním státě obstát.
24. Obžalovaný dále jednal v rozporu s ustanovením § 18 odst. 2, 3 zákona o obecní policii, když vůči poškozenému použil donucovací prostředek, kterým obušek podle § 18 odst. 1 písm. c) zákona o obecní policii je. Donucovací prostředek je totiž strážník oprávněn použít pouze v zájmu ochrany bezpečnosti jiné osoby nebo své vlastní, majetku nebo k zabránění výtržnosti, rvačce nebo jinému jednání, jímž je vážně narušován veřejný pořádek. V době příchodu obžalovaného k poškozenému poškozený seděl na lavičce, žádného protiprávního jednání se nedopouštěl, nikoho neohrožoval a veřejný pořádek nenarušoval. Žádného protiprávního jednání se nedopouštěl ani vedle sedící pan [REDAKCE]. Za této situace neměl obžalovaný naprosto žádný důvod k použití obušku coby donucovacího prostředku. Přesto ho vytáhl (a je jedno, jestli šlo o obušek ve vlastnictví města nebo jeho vlastní) a byl s ním poškozeného přímo neudeřil, měl jej v ruce, kterou poškozeného pohlavkoval a kterou vůči poškozenému napřahoval, čímž činil své jednání důraznějším. Argumentace obžalovaného, že měl obušek na svou obranu, protože pan [REDAKCE] byl znám jako uživatel návykových látek, nemůže absolutně obstát, protože na místě se nedělo nic, co by obžalovaného jakkoli ohrožovalo. Naopak to byl on, kdo se choval agresivně vůči poškozenému. O tom, že by před použitím obušku vyzval poškozeného slovy „jménem zákona“, aby svého protiprávního jednání zanechal, se obžalovaný ve své výpovědi vůbec nezmínil. Ostatně stěžá takovou výzvu mohl provést, když v danou chvíli nikdo žádné protiprávní jednání nekonal.
25. Obžalovaný dále porušil svou povinnost uvedenou v § 21 odst. 3 zákona o obecní policii sepsat o použití donucovacího prostředku úřední záznam a vyrozumět bez zbytečného odkladu osobu, která obecní policii řídí. Z výsledků domovní prohlídky, při které zajištěny ve služebně [REDAKCE] ve [REDAKCE] záznamy o použití donucovacích prostředků, vyplývá, že žádný úřední záznam o tomto incidentu neexistuje. Svědek [REDAKCE] [REDAKCE], tehdejší [REDAKCE] obce, potvrdil pouze to, že mu obžalovaný o nějakém incidentu s bezdomovcem, při kterém došlo k pomočení kalhot a poté k nějakým slovním urážkám, řekl, ovšem s tím, že to mělo být mimo službu. To nelze považovat za řádné informování řídící osoby o použití donucovacího prostředku.

26. Odvolací soud se dále zabýval tím, že výše popsaná skutková zjištění naplňují skutkovou podstatu přečinu zneužití pravomoci úřední osoby v § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Tohoto trestného činu se dopustí úřední osoba, která v úmyslu způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch vykonává svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu. Jak bylo výše vysvětleno, dospěl odvolací soud k jednoznačnému závěru, že obžalovaný jednal s poškozeným z pozice [REDAKCE] obecní policie, tedy jako úřední osoba ve smyslu ustanovení § 127 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku. Výše bylo vysvětleno, že obžalovaný vykonal svou pravomoc úřední osoby v rozporu s ustanoveními § 6 odst. 1, § 18 odst. 2, 3 a § 21 odst. 3 zákona o obecní policii. Nepochybně toto porušení svých pravomocí způsobil v přímém úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku porušit zákonem chráněný zájem na řádném výkonu pravomoci úřední osobou, neboť věděl, že jedná protiprávně, a takto jednat chtěl.
27. Výše zmíněné ovšem k naplnění skutkové podstaty daného trestného činu nestačí. Nalézací soud se v odůvodnění napadeného rozsudku (ani státní zástupkyně v odůvodnění obžaloby) vůbec nezabýval tím, zda byl naplněn další ze základních znaků skutkové podstaty tohoto trestného činu spočívající v úmyslu obžalovaného způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch. Jde o úmysl pachatele přesahující objektivní stránku (též tzv. druhý úmysl, obmysl). K dokonání činu není třeba, aby škoda nebo újma skutečně vznikla, ale postačuje, pokud je některá z vymezených forem zneužití pravomoci úřední osoby provázena tímto specifickým druhým úmyslem. Tento druhý úmysl může být naplněn i formou úmyslu nepřímého. Ze zjištěného skutkového stavu je možné vyloučit, že by jednání obžalovaného bylo vedeno snahou způsobit poškozenému majetkovou újmu a že by se jím snažil sobě nebo jinému opatřit neoprávněný prospěch. Pokud jde o způsobení jiné vážné újmy na právech, rozumí se tím podle odborné literatury (například Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023) újma imateriální, jako je například újma na právech, na zdraví, morální újma, poškození v rodinném životě, v zaměstnání, zhoršení postavení poškozeného ve společnosti, a podobně. Újma musí být na rozdíl od škody, která není nijak kvantifikována, závažná, ale na druhé straně nemůže dosahovat intenzity některého z poruchových následků uvedených v odstavcích 2 a 3 § 329. Vzhledem k tomu, že újma musí být závažná, nestačila by jen „prostá“ újma (např. ve formě jen přechodného subjektivně nepříjemného pocitu). Závažná újma je tedy újmou vyšší intenzity, která zde zasahuje poškozeného, nemůže tedy jít jen o zanedbatelný či jen malý a pomíjivý dopad na poškozeného.
28. Z důkazů provedených v tomto řízení nevyplývá, že by jednání obžalovaného bylo vedeno tímto druhým specifickým úmyslem. Obžalovaný způsobil poškozenému určitou morální újmu spočívající v přechodném subjektivním pocitu ponížení spojeného s tím, že jej někdo na veřejnosti pohlavkuje a hrozí mu obuškem. Že šlo o újmu přechodnou, vyplývá z toho, že poškozený si na událost vůbec nepamatuje a žádnou újmu na právech v době podání vysvětlení nepocítoval. Z objektivního hlediska jednání obžalovaného nedosáhlo větší intenzity, ze které by bylo možné usuzovat, že morální újma poškozenému hrozila ve větší míře. Újma způsobená poškozenému tedy zcela jistě nebyla závažná, neboť byla přechodná, vyvolala u poškozeného krátkodobý nepříjemný pocit, ale neměla žádný významnější dopad do jeho osobnostních práv.
29. Na základě výše uvedených úvah dospěl odvolací soud k závěru, že základní znaky skutkové podstaty přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku obžalovaný ve všech bodech nenaplnil. Nemohl se tedy tohoto trestného činu dopustit. Závěry nalézacího soudu ohledně naplnění znaků skutkové podstaty tohoto trestného činu jsou tedy nesprávné.
30. Pokud jde o přečin výtržnictví, toho se podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku dopustí ten, kdo se veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném dopustí výtržnosti nebo hrubé neslušnosti zejména tím, že napadne jiného (ostatní demonstrativně uvedené alternativy na daný případ nedopadají). V daném případě není sporu o tom, že incident mezi obžalovaným a poškozeným se odehrál na

místě veřejnosti přístupném, neboť jí lavička v parku nepochybně je. Není též sporu o tom, že jednání obžalovaného lze považovat za napadení jiné osoby a že šlo ve vztahu k této osobě o hrubou neslušnost. Takové jednání je obecně způsobilé vyvolat pohoršení případných sledujících osob. Formální znaky tohoto trestného činu tedy naplněny byly. Nicméně z ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku vyplývá, že trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Námitky obžalovaného směřovaly právě proti posouzení společenské škodlivosti jednání obžalovaného nalézacím soudem. Je nutné konstatovat, že nalézací soud se této otázce v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec nevěnoval.

31. Výkladem ustanovení 12 odst. 2 tr. zákoníku se zabývalo stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. Tpjn 301/2012. Z uvedeného stanoviska mimo jiné plyne, že společenská škodlivost není zákonným znakem trestného činu, neboť má význam jen jako jedno z hledisek pro uplatňování zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Společenskou škodlivost nelze řešit v obecné poloze, ale je ji třeba zvažovat v konkrétním posuzovaném případě u každého spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné ji zhodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 tr. zákoníku, a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu a dalším okolnostem případu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty. Kritérium společenské škodlivosti případu je doplněno principem „ultima ratio“, z kterého vyplývá, že trestní právo má místo pouze tam, kde jiné prostředky z hlediska ochrany práv fyzických a právnických osob jsou nedostatečné, neúčinné nebo nevhodné.
32. Podle § 39 odst. 2 tr. zákoníku jsou povaha a závažnost trestného činu určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu, jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění, jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem.
33. Odvolací soud právě pomocí těchto kritérií posoudil daný případ. V daném případě obžalovaný svým jednáním porušil zákonem chráněný zájem na ochraně klidného občanského soužití. Jeho jednání nicméně nemělo žádný závažný následek. Nedošlo k žádné újmě na zdraví poškozeného, protože dva pohlavky nebyly vedeny takovou silou, která by mohla újmu na zdraví způsobit. Došlo k určité újmě na cti poškozeného, který byl na místě veřejnosti přístupném jednáním obžalovaného ponížen. Sám poškozený ovšem tuto újmu jako závažnou nevnímal, incident si s odstupem času ani nevybavil, zjevně jej tedy nepovažoval za něco závažného, co by do jeho života nějak významně zasáhlo. Stejně tak nevznikla žádná újma jiným osobám. Obžalovaný nejednal s přímým úmyslem narušit občanské soužití. Jelikož nebyla vyvrácena jeho obhajoba o předchozím protiprávním jednání poškozeného spočívajícím v močení na veřejnosti a pomocení kalhot a bot obžalovaného, bylo nutné vycházet z toho, že se to stalo a že obžalovaný neadekvátně reagoval na situaci, kterou svým nevhodným chováním započal poškozený. Nešlo tedy o bezdůvodný projev svévole vůči bezdomovci, jak je to v napadeném rozsudku naznačováno. Reakce obžalovaného sice byla nepřiměřená, ale nikoli příliš výrazná. Ani úmysl, motiv a pohnutka tedy společenskou škodlivost jednání obžalovaného nezvyšují.
34. Pro posouzení závažnosti daného jednání byl podstatný především způsob, jakým obžalovaný na poškozeného zaútočil. Ve výsledku šlo o dva pohlavky a dvě napřáhnutí a hrozby úderem teleskopickým obuškem, přičemž k úderům z vůle obžalovaného nedošlo. Jednání obžalovaného nevyvolalo v podstatě žádné obranné reakce poškozeného, což svědčí o tom, že intenzita jednání obžalovaného byla skutečně malá. Skutková podstata trestného činu

výtržnictví nemá za cíl postihovat všechny druhy konfliktů mezi osobami, ale pouze konflikty závažnější povahy, které jsou způsobilé vyvolat pohoršení více osob. Podle přesvědčení odvolacího soudu jednání obžalovaného nelze označit za vážnější, a to právě kvůli jeho jednorázovosti, neplánovitosti, krátkému průběhu a skutečně malé intenzitě použitého násilí a hrozeb. Způsob provedení činu obžalovaným podle názoru odvolacího soudu neodpovídá ani nejméně závažným případům, které skutkovou podstatu přečinu výtržnictví naplňují.

35. Škodlivost činu nezvyšují ani okolnosti vztahující se k osobě obžalovaného. Obžalovaný je bezúhonnou osobou. Nikdy nebyl soudně trestán ani postihován v místě bydliště pro přestupky. Vedl řádný život a nebyly zjištěny žádné negativní poznatky k jeho osobě. Pokud nalézací soud vycházel z tvrzení svědků [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], kteří popisovali nevhodné, autoritativní a agresivní chování obžalovaného vůči podřízeným i veřejnosti, je třeba konstatovat, že obžalovaný nikdy nebyl za žádná taková jednání uznán vinným. Je třeba připomenout, že toto trestní řízení bylo zahájeno pro více údajných protiprávních jednání obžalovaného, nicméně výsledek celého prověřování byl takový, že byl obžalovaný trestně stíhán pouze za jedno jednání vůči poškozenému [REDACTED], nic dalšího protiprávního mu prokázáno nebylo. Proto nelze k neprokázaným tvrzením uvedených svědků přihlížet v neprospěch obžalovaného.
36. Jedinou okolností, kterou odvolací soud hodnotil tak, že zvyšovala společenskou škodlivost jednání obžalovaného proti obdobným případům, bylo to, že v době činu byl ve službě [REDACTED]. Na osoby v tomto postavení jsou kladeny vyšší nároky na jejich chování než na běžné občany, což vyplývá i z již zmíněného ustanovení § 6 odst. 1 zákona o obecní policii. Nicméně z pohledu nezávislých osob, které by případně mohly projednávané jednání sledovat, nebylo rozpoznatelné, že obžalovaný je [REDACTED], protože neměl uniformu a ani se takto nepředstavoval. Poškozený to věděl, protože se s obžalovaným znal, jiným osobám to zřejmé být nemuselo. Tato okolnost ovšem nezvyšuje škodlivost jednání obžalovaného natolik, aby mohlo být jeho jednání posouzeno jako trestný čin, protože zásadní je především nízká intenzita použitého násilí.
37. Odvolací soud na základě výše uvedených úvah dospěl k závěru, že jednání obžalovaného nebylo natolik společensky škodlivé, aby bylo možné vyvozovat trestněprávní odpovědnost obžalovaného za spáchání přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku. Proto nebylo možné akceptovat ani uznání viny obžalovaného tímto trestným činem.
38. Odvolací soud se zabýval tím, zda by jednání obžalovaného mohlo být postiženo podle jiného právního předpisu. Jako [REDACTED] obecní policie byl v době činu v zaměstnaneckém a nikoli služebním poměru. Zákon o obecní policii speciální ustanovení o odpovědnosti za méně závažná porušení povinností [REDACTED] neobsahuje, proto nelze uplatnit odpovědnost za kárné provinění. V úvahu by přicházelo posouzení jednání, jež bylo obžalovanému prokázáno, jako přestupek proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. a), případně písm. c) bod 4. zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích v platném znění. Tohoto přestupku se totiž dopustí osoba, která jinému ublíží na cti tím, že ho zesměšní nebo jiným způsobem hrubě urazí, případně naruší občanské soužití tím, že se vůči jinému dopustí jiného hrubého jednání. Této skutkové podstatě jednání obžalovaného odpovídá mnohem přesněji než trestnému činu výtržnictví, který je určen k tomu, aby postihoval jednání, která svou povahou a závažností překročí rámec jednání naplňujících znaky přestupku. Za uvedené v úvahu přicházející přestupky by bylo možné pachatele postihnout pokutou až 20 000 Kč (§ 7 odst. 4 písm. b) uvedeného zákona).
39. V daném případě ovšem nebylo možné postoupit věc k projednání věcně a místně příslušnému správnímu orgánu, neboť odpovědnost za uvedený přestupek je již promlčena. Z ustanovení § 30 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění, vyplývá, že promlčecí doba za uvedený přestupek činí 1 rok. Podle § 31 odst. 1 uvedeného zákona počíná promlčecí doba běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku.

V daném případě tedy začala běžet dne 3. 10. 2022 a skončila dne 3. 10. 2023. Nedošlo přitom k žádné skutečnosti uvedené v § 32 uvedeného zákona, která by běh promlčecí doby přerušovala nebo stavěla. Trestní řízení pro týž skutek, které běh promlčecí doby staví, bylo zahájeno až dne 31. 1. 2025, tedy v době, kdy byla odpovědnost za přestupek již promlčena.

40. Za dané situace tedy odvolací soud musel zrušit napadený rozsudek v celém rozsahu a to podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu pro rozpor rozsudku s ustanovením trestního zákoníku. Odvolací soud pak sám rozhodl o tom, že se obžalovaný podle § 226 písm. b) tr. řádu zprošťuje z podané obžaloby, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Zároveň nebylo možné postoupit věc k projednání správnímu orgánu z důvodu promlčení odpovědnosti za přestupek.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 4. února 2026

Mgr. Simona Kuboušková v. r.
předsedkyně senátu

Vypracoval: Mgr. Petr Holub v. r.